

СЕВЕР ГАНСОВСКИ ГОСПОДАРТ НА ЗАЛИВА

Превод от руски: Цвета Пеева, 1964

chitanka.info

— ... Не, господине, не беше плезиозавър. И въобще не е от породата на ония гигантски гущери, за които сега се говори, че са се запазили в блатата на Централна Африка. Съвсем особено животно... Ако наистина ви е интересно, ще ви разкажа как се срещнах с него. По радиото току-що съобщиха, че вашият самолет има цял час закъснение, а моят — час и половина. Много ми се искаше да се посъветвам с вас, след като узнах, че по професия сте биолог... Не, не беше и молюск...

Трябва да ви кажа, че това се случи в Индонезия. Всъщност не точно тук, не в Джакарта, а в Нова Гвинея или Западен Ириан, както сега го наричат. По специалност аз съм кинооператор и през 1950 година се случи така, че с един мой другар заминахме за Индонезия. Една френска фирма искаше да снимем филм за подводния живот в тропическите морета.

За първи път чух за това животно край малкото селце, наричаше се Япанга или Яранга, или нещо подобно. Един папуас ми каза, че на запад от Мерауке живее чудовище, което нито един бял още не е виждал. Че този звяр не може нито да се убие, нито да се хване с мрежа и че местните жители панически се боят от него и го наричат „Господаря“. Че Господаря се храни с акули и че на света няма друго живо същество, по-силно от него.

Папуасите много обичат да фантазират и да си признаят, не обърнах внимание на тия приказки. Но маршрутът ни минаваше точно покрай Мерауке, по крайбрежието на Арафурското море. И тъй на 15 юли хвърлихме котва край селцето Апусеу. Селцето носеше името на големия остров край него.

Точно тук се случи това, което искам да ви разкажа... Още по една чашка, господине. Наздраве...

Известно ни беше, че в селото заедно с папуасите живее и един бял. Само не знаехме дали е чиновник, назначен от холандските власти, или някакъв авантюрист. Във всеки случай смятахме да го помолим да ни помогне при подводните снимки. (Между другото фирмата искаше да заснемен и подводен лов на крокодили. Идиотска мисъл, нали? В Париж никому и наум не минаваше, че крокодилите живеят в блата и рекички, където водата е тъй мътна, че не виждаш собствените си крака.)

Помня, селцето ни направи странно впечатление. Папуасите въобще са шумен и общителен народ, но брегът изглеждаше като мъртвило. Първите две колиби, в които надникнахме, бяха празни. После видяхме няколко жени и мъже, но всички изглеждаха изплашени. Един мъж промърмори нещо за жълтия туан и посочи една доста голяма за тия места постройка на края на селцето. Тя представляваше голяма колиба, заключена с катинар, признак, че принадлежи на бял. Около нея имаше няколко лехи с маниока. Седнахме на сянка пред колибата и зачакахме.

През юли по тия места е адска жегга, господине. Седиш на сянка, без да се движиш, и въпреки това непрекъснато се потиш. А потта веднага се изпарява. Просто пред собствените си очи преминаваш отначало в течно, а после в газообразно състояние. От ярките слънчеви лъчи всичко наоколо се белееше и от тази ослепителна белота боляха очите. Почувствувах поредния пристъп на маларията и изпаднах в нещо като полудрямка.

Събудих се и видях, че до мен стои един папуас. Як, широкоплещест момък, набит. На тялото си имаше само една околобедрена превръзка — чават — и малка торбичка от лико, окачена на гърдите. В такива торбички горските ловци носят имуществото си. За разлика от другите туземци той не изглеждаше изплашен.

Момъкът държеше в ръцете си акула, която хвърли на пясъка.

— Нека туаните погледат. Туаните никога не са виждали подобно нещо.

— Че какво има тук за гледане? — промърмори Мишел (другарят ми се наричаше Мишел Сабатие). — Обикновена мъртва акула.

Това беше синя акула, дълга около метър и половина. Поради дръпнатите назад мощни гърдни плавници тя приличаше на реактивен самолет. Гърбът ѝ беше синкав, а коремът — бял. И цялата долна част на тялото ѝ, от гърдните плавници надолу, беше като че ли сплескана от гигантска преса.

Разбирате нали, господине, предната част на рибата беше такава, каквато си е, а задната заедно с опашката представляваше дълга широка лента, дебела не повече от милиметър. Сякаш акулата бе попаднала откъм опашката си в прокатен стан.

— Тя не е мъртва — рече папуасът. — Жива е. Петър донесе жива акула.

Той говореше за себе си и за събеседника си в трето лице. Папуасът приклепна и извади от торбичката си нож и го заби в хрилете на хищника. Акулата потрепна и изщрака с челюсти.

Ахнахме от удивление. Разбирате, нали, акулата беше жива и в същото време наполовина изсушена.

— Кой я наредил така? — запита Мишел.

Брадатият папуас гордо ни изгледа.

— Господаря.

— Кой господар?

— Господарят на залива — рече брадатият Петър. — Той яде не само такива акули, но и три пъти по-дълги от човека. Стисне ги с лапите и изпива кръвта им.

— А как изглежда тоя господар? Във водата ли живее?

— Във водата. Той е и всичко, и нищо. Има го и го няма. — Петър помълча и добави: — Само Петър не се бои от Господаря на залива. Петър не се бои от нищо освен от затвора.

— А можеш ли да ни го покажеш?

— Петър всичко може.

Настояхме папуасът веднага да ни заведе да видим Господаря, но се оказа, че, първо, за това трябвало лодка и, второ, при Господаря било безопасно да се отиде само утре. Защо именно утре, Петър не обясни.

После папуасът си тръгна, като ни обеща вечерта да ни донесе още една сплескана акула. Върнахме се на шхуната, подготвихме апарата за подводни снимки и аквалангите и отидохме да посетим холандеца. Бяхме страшно възбудени и по целия път разговаряхме за това, как ни провървя и каква сензация ще бъде, ако успеем да заснемем чудовището. Белият човек, холандецът, никак не се учуди на нашето появяване. На един пън пред бараката седеше як мъжага на около четирийсет и пет години, облечен с панталон и сивкавокафява куртка. Впрочем за цвета само се досещахме, защото от мръсотия той почти не личеше. Мъжягата имаше рижава брада и голо теме, заобиколено от венец огненочервена коса. Погледът му беше мрачен, недружелюбен.

Поздравихме го и попитахме не е ли чувал за Господаря, за морското чудовище, което живеело по тия места.

Отговори ни на развален френски, че не бил чувал, а после изведнъж заприказва за друго. За това, как някои си въобразяват, че по тия краища парите сами се сипят от небето. Нищо подобно. Тук парите се печелят още по-трудно. Папуасите са мързеливи и мислят само за своите песни и как да се натъпчат със саго. А работа от тях не чакай.

— Показаха ни акула, половината изстискана като лимон. Вие не сте ли виждали такива акули? — запита Мишел.

Не, не бил виждал. С такива работи не се занимавал.

— Да — рекох след известна пауза, — значи, вие съвсем не се интересувате от това животно?

— Абсолютно — отрязва рижавият.

По песъчливия бряг вървеше папуас с голям бананов лист в ръце. На фона на розовата ивица небе изглеждаше като издялан от черен камък.

Папуасът се приближи и видяхме, че това е брадатият Петър.

— Петър донесе още една акула — рече той. — Петър обеща и донесе.

Той хвърли на пясъка товара си. Това не беше бананов лист, а сплескана акула, дълга почти два метра.

Наведохме се с Мишел над това чудо. Разбирате ли, господине, даже зъбите ѝ бяха сплескани. Това огромно рибище беше така сплескано, че можеше да се пъхне под вратата като писмо.

— Много ли има там такива? — запита Мишел. — Къде ги намираш?

— Петър може да донесе, колкото искате, такива акули. Петър е смел. Две години се учи при белите в Батавия. Петър от нищо не се бои, само от затвора...

Изведнъж папуасът млъкна. Рижавият скочи.

— За какъв дявол си се домъкнал тук?

— По-тихо, по-тихо — каза Мишел. — Петър е дошъл при нас.

— Петър не дойде при жълтия туан — с достойнство рече папуасът. — Петър дойде при двамата туани. — Но въпреки това отстъпи крачка назад.

— Марш оттук! — закрещя рижавият. — Пръждосвай се, докато не съм ти надупчил гърбуха!

Той извади от джоба си револвер и освободи предпазителя. Работата замириса на убийство и аз почувствах, че гърбът ми плувна

в пот.

— Петър ще дойде при двамата туани на шхуната — рече папуасът. — Утре може да отидем да видите Господаря. Петър ще дойде с лодката си. — Той се обърна и бързо се отдалечи.

— Свини такива! — завика след него холандецът. — Съвсем безочливи станаха! Никакво уважение към белия човек!

Взехме акулата и си тръгнахме.

— Чакайте — извика рижавият, — нямате ли на кораба малко ром или уиски?

— И двамата имаме язва в стомаха — обясни Мишел. — Нямаме нито капка спирт.

— А-а — рече разочаровано холандецът.

През нощта маларията почти не ме остави да спя. Задрях чак на разсъмване. Когато се събудих, видях, че край борда на шхуната се люлее над вълните папуаска лодка. Докато спускахме аквалангите и апарата, Мишел успя да ми разкаже какво бе научил от брадатия ни приятел. Всички папуаси тук били напълно подчинени на рижавия холандец. Тоя се появил в тоя край веднага след войната, въоръжен, бесен, зъл и заявил, че ще бъде вождът на целия окръг. Подгонил папуасите за смола в планината и започнал да задига най-хубавите девойки от селата. Когато трима момци опитали да протестират, рижавият с помощта на холандските власти ги натикал в затвора в Соронг. (Според Мишел нашият Петър също е седял зад решетките.)

— И знаеш ли — каза ми Мишел — какво ме озадачи? Папуасите наричат рижавия също „господаря“.

С една дума тази новина съвсем ме обърка, но време за размишления нямаше.

Петър стоеше на кърмата с голямо еднолопатно весло — пагай — в ръце. Папуаската техника на корабостроене не предвижда в лодките пейки, затова в тях се седи дяволски неудобно. Криво-ляво се настанихме.

Трудно ми е да разкажа, господине, за това първо наше посещение при Господаря. Тези неща трябва да се преживеят, за да има човек представа за тях.

Петър караше лодката все по-наляво и по-наляво от селото, все по-близо до рифа, който боботеше като десетина товарни влака. Лодката беше лека като черупка от яйце и вълните правеха с нея каквото си искат. Ту хоризонтът се издига над главите ни, като че ли целият свят се е разбеснял (а ти си вече мокър до кости), ту слънцето безразсъдно полита стремглаво надолу, а под лъжичката ти призлява, повдига ти се, защото чувството ти за равновесие не успява да следва всички тия скокове. Отпреде ти ту черна кипяща пропаст, ту могъща зеленикава стена, заобиколена с бяла пяна — стотици тонове тежка солена вода, с които морето си играе, също като дете с играчка... А Петър само се хилеше, като гледаше нашите свити на краваи фигури.

Така плавахме около час, стигнахме съвсем близо до ревящия риф, заобиколихме пясъчния нос и неочаквано навлязохме в тиха вода. Срещу нас се носеше голям скалист остров — остров Апусеу. Отдясно, на около километър, беше брегът. Изведнъж стана тихо. Грохотът на рифа долиташе до нас като отминаваща буря. Петър гребеше предпазливо и внимателно се вглеждаше във водата. Със себе си носехме двуцевна пушка, калибър тринайсет милиметра. Папуасът даде знак да я приготвим. Сърцата ни се свиха от вълнение. Господаря беше някъде тук. Какво ли беше все пак това животно? На какво ли приличаше? Спогледахме се с Мишел и той облиза пресъхналите си устни. На това място нямаше никакво вълнение. На някакви си само триста метра зад нас вълните кипяха, беснееха, край брега се пенеха зайчета, а тук повърхността беше като огледало, водата прозрачна като кристал. Тихо, спокойно езеро сред морето. И нищо не го отделяше от морето. Някакъв каприз на теченията, прибоя и ветровете. Лодката спря.

— Тук — рече Петър. — Господаря е тук.

— Как тук?

— Нека туаните погледнат към брега.

Петър посочи тясната пясъчна ивица в подножието на скалистия остров. Погледнахме натам и ахнахме. Десетки сплескани и изсмукани акули се търкаляха по белия пясък и още няколко се люшкаха във водата край самия бряг. Какъв ти апарат! Просто забравихме за снимките. Аз стисках приклада на пушката с такава сила, че пръстите ми побеляха.

— А къде е самият Господар? — запита Мишел шепнешком. — Там, на брега ли?

— Тук. — Папуасът посочи с пръст водата. — Той е тук, под лодката.

Вгледахме се във водата, но там нямаше нищо. По дъното ясно се виждаха дребните камъчета, водорасли, всевъзможни ракообразни (така ясно като в слънчево време в съвсем прозрачна вода).

Петър гребна още няколко пъти. Сега дъното под нас вече не се виждаше. Малка рибка изскочи край самата лодка, замря за миг, а после потрепна и се скри в зеленикавата бездна. И едновременно във въздуха се разнесе някакво слабо пукане. Даже не пукане, а изщракване.

Седяхме съвсем тихо и чакахме. Пушката беше готова. Струваше ни се, че ей сега от дъното ще изскочи нещо страшно. Мишел хвана изведнъж маската на акваланга:

— Ще се спусна.

— Не — рече Петър.

— Да — каза Мишел.

— Не — повтори Петър. — Опасно е.

— Въпреки това — Мишел ми кимна. — Осигурявай.

Той постави на лицето си маската, пхна в устата си гумения мундщук и прехвърли крака през борда.

След минута беше вече във водата и с Петър видяхме как стремително се спуска надолу. Петър беше изплашен, но не много. Само силно възбуден. Мина минута. Мишел изчезна, гроздове мехурчета заизскачаха от зелената бездна... Още една минута... Още една...

Нервите ми бяха напрегнати до скъсване, господине. Надявам се, че ме разбирате. Тази тишина, тъй странна в бушуващото море, мъртвите скали, акулите на пясъка...

Не знам какво ми стана, но след трите минути напрежение изведнъж неочаквано и за самия мен вдигнах пушката и стрелях косо във водата и с двете цеви.

В същата минута видяхме с Петър как Мишел започна да се издига. Бързаше нагоре с отчаяни резки движения като човек, преследван от нещо. Изскочи на пет метра от лодката и веднага

заплува към нас. Помогнах му да се прехвърли през борда. Мишел махна маската и трябва да ви кажа, че беше бял като платно.

— Здравата се изплаших.

— От какво?

Той вдигна рамене:

— Сам не зная от какво.

— Но спусна ли се на дъното?

— Да, до самото дъно.

Мишел пое няколко пъти дълбоко въздух.

— Там имаше нещо — рече той, — само че какво — не знам. Разбираш ли, в миг почувствавах, че не съм сам там, в дълбочината. Нещо ме следеше, нещо знаеше, че съм там. Усетих го с цялата си кожа. Ужасно се изплаших.

— А какво беше това?

— Не знам. Спуснах се на дъното и отначало нямаше нищо. Дъно като дъно. Отлична видимост, прекрасни условия за снимки. А сетне почувствавах много ясно, че там има нещо.

Рибка се мярна край веслото. Водата около нея изведнъж потъмня и пак се зачу изцракване. Рибката косо заплува към дъното.

Петър кимна.

— Господаря я повика при себе си.

— Как повика? Че какъв е тоя „Господар“? Къде се крие?

Отрупахме папуаса с въпроси, но той нищо смислено не можа да ни отговори. Според Петър Господаря понякога е огромен като самото море, а понякога малък като мравка. Но точно какво представлява, не беше ясно. С това нашето първо посещение при Господаря завърши. Петър трябваше да гребе почти три часа срещу течението и се върнахме на шхуната съвсем капнали. Петър каза, че друг ден пак ще отидем при Господаря.

Вечерта при нас на кораба неочаквано дойде холандецът. Не може да се каже, че разговаряхме. Той просто седеше, гледаше встрани и сегиз-тогиз промърморваше, че всички папуаси са свини и че да се живее тук е извънредно трудно.

С Мишел сортирахме и опаковахме заснетите по-рано ленти и не му обръцахме никакво внимание. Този вонещ смахнат човек с револвер в джоба представляваше живо въплъщение на колониализма. Наистина, господине. Тази му ненавист към „цветните“ и в същото

време нежеланието му да замине оттук, тази тъпота и тази миризма на гниене... С Мишел бяхме решили, че рижавият мъжага сигурно в родината си е сътрудничил с хитлеристите и е пристигнал в Нова Гвинея, за да се спаси от съда.

Холандецът си отиде така неочаквано, както се и появи. На тръгване каза, че иска да дойде с нас на остров Апусеу, за да събере яйца от костенурки. Отвърнах му, че за това трябва да попита Петър, тъй като лодката е негова.

Според мен холандецът не ме разбра. Просто не можеше да проумее как бял трябва да иска разрешение за нещо от туземец. Мислехме, че Петър няма да се съгласи да вземе на острова холандеца. Но папуасът прояви неочакван ентусиазъм. „Жълтият туан“ иска да отиде при Господаря? Много добре. Тогава ще тръгнем не утре, а днес. Нека двамата туани се приготвят, а Петър ще изтича за „жълтия туан“. Рижавият мъжага пристигна с голяма кошница. Джобът на панталона му беше издут, явно той не се разделяше с револвера си ни денем, ни нощем.

Мишел седна на носа на лодката, до него аз, после холандецът и най-сетне Петър на кърмата. Папуасът бе донесъл още едно весло и аз трябваше да му помагам в гребането. Освен това Петър попита имаме ли динамитни патрони. Взехме три с нас. Този път Петър караше така бързо, че до района на острова стигнахме за около трийсет минути. Щом се озовахме близо до него, вълнението пак се прекрати. Но тихото езеро всред морето беше сега по-друго. Малки вълни браздяха водата. Някакви птици прелитаха с викове над нас. Навсякъде се чуваше характерното щракане. И мехури, господине. Гирлянди едри мехури бързаха към повърхността, събираха се на гроздове и се пукаха. Сякаш морето дишаше.

Във всичко се долавяше някакво очакване, някаква тревога. И ние почувствувахме тая тревога. Мишел извади от джоба си динамитен патрон, аз грабнах пушката. Петър на кърмата гледаше втренчено водата, очите му заблестяха. Холандецът остави кошницата и пхна ръка в джоба. Лицето му изразяваше тъпо недоумение и подозрителност... Това, което се случи после, не трая повече от две минути. Петър изведнъж вдигна веслото и със сила удари водата с плоската страна. В миг прозрачната вода помътня, в дълбочината се очертаха някакви разклонени бели тръбички, които се проточиха към

лодката. И едновременно се зачу силно изплющяване, като че ли някой удари с бич. Водата още повече потъмня, стана кафява. Нещо тласна силно лодката. Водата започна да се сгъстява и пред очите ни се превърна в някакво желе, а след миг това вече не беше вода, а нещо твърдо, живо. Господине, мъчно е да се повярва, но лодката изведнъж легна на жива плът, върху някакво гигантско тяло, безформено, без очи, без глава, което се гърчеше под нас и се мъчеше да сграбчи лодката, но само я изтласкваше нагоре. Отзад рижавият започна да ругае, после револверен изстрел оглуши ушите ми. Чух нечий слаб вик. Лодката се наведе така, че едва не се изтърсихме в обятията на плътта, която се гърчеше под нас. Мишел се залови за борда, а аз опрях дулото на пушката в нещо еластично, пулсиращо. Еластичното изведнъж се поддаде на моя натиск и задърпа пушката. Пуснах пушката и опитах с ръце да се отблъсна от тая плът, като се мъчех да запазя равновесие. Под дланите си усещах как се движат хлъзгави мускули. В този миг нечия ръка ме сграбчи за косата и издърпа нагоре. Над мен се мярна тялото на Мишел.

Някъде наблизко се раздаде грохот на взрив. Разбрах, че Мишел е хвърлил динамитен патрон. Кафявата плът се превърна в желе. Желето в миг се разтопи. Лодката се изправи. Наоколо беше пак вода, мярнаха се и изчезнаха белите тръбички. Изминаха две или три секунди и лодката вече се полюшваше над спокойната прозрачна вода.

Господаря се бе появил и Господаря бе изчезнал.

Бяхме така смаяни от случилото се и не разбрахме веднага, че в лодката ни нещо се бе изменило. Но какво? Защо бяхме трима, а не четирима? Рижавия холандец го нямаше. Обърнахме се към папуаса. Той разпери ръце:

— Жълтият туан падна. Петър искаше да измъкне жълтия туан, но Господаря го взе при себе си.

В този миг Мишел изпъшка, очите му се бяха разширили. Погледнах натам, накъдето беше вперил поглед, и почувствувах, че косата ми се изправя. Господине, бил съм на война и съм видял много страшни неща, но такова нещо не бях виждал.

Долу, под лодката, малко встрани, бавно потъваше нещо прилично на голям лист хартия, изрязана във формата на човек. Там беше всичко — и рижавата брада, и розовото лице с рижавия пух на темето, и куртката, и панталонът. Само че всичко това не беше по-

дебело от вестник. Почувствувах, че ми се повдига и приседнах, за да не падна.

Дойдохме на себе си едва на борда на шхуната. Смъртта на рижавия негодник не ни занимаваше. Той си бе получил заслуженото. Мислехме за Господаря. Гигантското животно, а то беше именно гигантско, тъй като живата плът се простираше на няколко метра около лодката — не изплува от дъното. Не. Просто водата се превърна в живо тяло. Появи се от нищото и се разтвори, разпадна се на някакви си съвсем дребнички, микроскопични частици. Отначало се появиха тия бели тръбички, мускулите със страшна сила, способни да мачкат кости. А после, когато Мишел хвърли динамитния патрон, то отново се превърна в прозрачна вода.

Много мислих за това впоследствие, когато напуснахме Индонезия. Може ли да съществува животно, състоящо се от отделни части, обединяващи се само в случай на необходимост? Та ние сме свикнали да считаме, че животното е винаги неделим организъм. За нас да се раздели организъмът на части, значи, все едно да се убие. Но, господине, аз дойдох до извода, че и у нас има животно, състоящо се от отделно съществуващи части. Мравката... Тоест извинете именно не мравката, а мравунякът. Какво представлява отделната мравка? Може ли да я считаме за самостоятелен организъм, за отделно животно? За да се отговори на този въпрос, трябва най-напред да зададем още един: що е животно?

Според мен (аз не съм специалист) животно ние наричаме това, което живее, т.е. храни се — поддържа тъй или иначе живота си, — и което възпроизвежда себеподобни. От тази гледна точка отделно взетата мравка не е животно. Та тя не участва в продължението на рода. Не възпроизвежда себеподобни. Само обслужва царицата. Тя е сякаш мускулът на мравуняка, работният му орган, също така, както царицата е органът на възпроизвеждането. Така че според мен мравунякът е организъм, състоящ се от отделни части. При това не механичен сбор от отделни единици, а именно организъм, който винаги действа съгласувано и се управлява от общ много сложен инстинкт.

Струва ми се, че именно такава беше и чудовището, което срещнахме край остров Апусеу. Изглежда, Господаря е животно, състоящо се от невъобразимо много микроскопични частици (че са микроскопични, доказва прозрачността на водата). Но при появата на плячка по някакъв сигнал отделните частици мигновено се обединяват и образуват стоманените мускули; белите тръбички, които изпиват кръвта и соковете на жертвата, образуват апарат, който с фантастична бързина разпределя храната на всеки участник в лова.

Папуасът от Япанга беше прав, като твърдеше, че това чудовище не може нито да се застреля, нито да се хване с мрежа. Опитайте се да го улучите с куршум или да го хванете. Та в момент на опасност то просто престава да съществува като цяло... Моят разказ, господине, сигурно ви измори? Не? Благодаря ви. След смъртта на холандеца селцето съвсем се промени. Същата вечер на брега запалиха огънове. От колибите наизлязоха папуасите. Започнаха песни, танци. И всички радостни викаха, че „господарят“ е мъртъв.

Сутринта на шхуната дойде Петър. Беше смутен. Поиска да му напишем някакъв документ. Какъв документ? Защо? Стана ясно, че ако няма документ, написан от бели, че холандецът е загинал при нещастен случай, половината от жителите ще бъдат арестувани и хвърлени в затвора. Честно казано, господине, не мога да твърдя дали се касаеше за нещастен случай. Чух зад гърба си изстрел. Освен това Петър твърде се разбърза, като узна, че рижавият ще дойде с нас. Да, но от друга страна... С една дума, написахме този документ. И за да не затрудняваме следствието, не споменахме нищо нито за изстрела, нито за вика. Ходихме ли след това пак при Господаря? Не. Цяла седмица папуасите пируваха. Пък и да си призная, споменът за това, какво направи чудовището с холандеца, беше още така жив, че и много не ни се искаше. Сега смятаме с Мишел да отидем на острова. Той ме чака в Мерауке.

Но не съм ви казал една подробност. Мишел тогава успя да напълни манерката с вода от залива. Изляхме водата в чаша и я поставихме на масата в каютата. В тропиците откритата вода плесенява буквално след няколко часа. Но тази не плесеняса. Измина ден, втори, трети, а водата е чашата си беше все така кристално прозрачна. И въпреки четирийсетградусовата жега стените на чашата

бяха даже студени. Най-после Мишел взе и пъхна пръста си в чашата. И представете си...

Извинете, господине! Вашият самолет пристигна. Тичайте! Тичайте... Да... Ще ви пиша... Непременно... Да, адресът ви... записвам го... Москва... Така... Така...

Непременно ще ви пиша.

Довиждане.

Преводът е публикуван за пръв път в списание „Космос“, бр.8 от 1964 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.